

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 3-A DUPĂ PAȘTI
(a Mironosițelor)
SF. AP. IACOV AL LUI ZEVEDEU

DUMINICA FEMEILOR MIRONOSIȚE

Astăzi ne aflăm în Duminica a 3-a după Sfintele Paști, zi în care Biserica a rânduit cinstita Femeilor Mironosițe, acelor care au auzit și au văzut Taina Învierii. Sfintele Femei Mironosițe din Evangheliile scrise de Sfinții evangheliști Marcu și Matei sunt dascăli ai Bisericii nu atât prin învățatura lor de credință, deoarece aceasta nu putea fi diferită de cea a Sfinților Apostoli, cât prin modul lor de a exprima starea lor de credință și curaj, de smerenie și prețuire față de Mântuitorul Cel răstignit și înviat din morți. Sfântul Ioan Gură de Aur compară, prin contrast, curajul femeilor mironosițe cu teama prea mare a ucenicilor lui Iisus.

Dintre marile virtuți care au împodobit viața sfințelor femei mironosițe, cele mai alese au fost râvna lor sfântă pentru Hristos, evlavia și bărbăția de suflet. Câtă pază și întărire au pus iudeii și Pilat peste mormântul lui Hristos Mântuitorul nostru ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea și să-L fure. Piatră mare au răsturnat peste Mormântul Domnului, cu pecete și sigilat piatra, ostași tari și înarmați au pus de strajă. Însă, toate acestea nu le-au speriat sau înfricoșat pe femeile mironosițe. Râvna lor cea mare, sfânta evlavie și bărbăția lor de suflet, au trecut peste toate întăriturile iudeilor, nebăgând în seamă toată paza de la Mormântul Mântuitorului. Un cuget și un gând stăpâna mintea și inima lor: să slujească cu toată credința și evlavie la înmormântarea Preaiubitului lor Mântuitor. Evangheliile relevă iubirea plină de duioșie a femeilor mironosițe.

Pe Maria Magdalena o înfățișează plângând lângă mormântul gol. Iar când îngerii o întreabă de ce plânge, răspunsul ei corespunde într-un mod extraordinar profundul ei atașament față de Mântuitorul: „Că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus” (Ioan 20, 13). Iisus rămâne pentru Maria Magdalena „Domnul meu”. Este Domnul ei chiar dacă Acesta a murit și a fost îngropat. Iisus rămâne pentru ea „Domnul ei” chiar dacă a murit pe Cruce. Și oricât de mulți ar fi fost cei care L-au urmat și L-au iubit pe Iisus, ba chiar oricât de mulți ar fi fost cei care I-au rămas credincioși și care L-ar fi putut socoti drept Domnul lor, relația Mariei cu El este cu totul unică și personală.

Așa va fi întotdeauna legătura oricărui adevărat credincios cu Domnul său. Femeile mironosițe se dovedesc a fi cu adevărat „ucenițele Domnului”, tocmai pentru faptul că Îl caută pe Iisus

Cel răstignit. Mulți au mers după Iisus atât timp cât El reprezenta pentru ei un adevărat făcător de minuni, ca nimeni altcineva până atunci. Mulți erau gata să devină ucenicii Lui atâta vreme cât El era personajul cel mai popular, a Cărui faimă trecuse cu mult hotarele Țării Sfinte. Alții L-ar fi căutat după Învierea Sa din morți, să se facă ucenicii Aceluia care a biruit moartea și a înviat întru slavă. Dar, „ucenițele Domnului” Îl caută pe „Domnul lor” la mormânt să îndeplinească ritualul de îngropare pe care nu au putut să-l săvârșescă în ziua îngropării din cauza grabei cu care iudeii au urgentat îngroparea. Erau interesate de Răstignitul, lepădatul, batjocoritul, disprețuitul de către toți, mort pe crucea infamă a făcătorilor de rele. Se grăbesc să ajungă dis-de-dimineată la mormânt cu miremele din timp pregătite. Au biruit frica în ființa lor de femei singure și neajutate, gândind la marea lor opreliște, piatra de

la ușa mormântului. Iubirea este cea care nu cunoaște frica, ci „pe toate le crede, pe toate le nădăjduiește” (I Corinteni 13, 7).

De aici putem deduce mesajul Sfintei Evanghelii de astăzi, acela că această Duminică le cheamă pe toate credincioasele Bisericii să devină

„ucenițele Domnului” prin căutarea și aflarea lui Hristos cel Răstignit, mort și Înviat. ❖

Pr. Adrian Chiriță

DUMINICA MIRONOSIȚELOR ȘI ZIUA FEMEII CREȘTINE

Astăzi, în Duminica Mironosițelor, ne gândim la curajoasele și înțeleptele femei care L-au urmat pe Mântuitorul până la Cruce, și dincolo de ea, până la Sfântul Mormânt. Nimic nu le-a întors din drum, nimic nu le-a făcut să stea în spatele ușilor încuiate ale locuințelor lor din Ierusalim. Ordinele autorităților, mânia publică și frica pentru viața lor nu le-au oprit să fie alături de Domnul lor, pe care Îl cinsteau și-L prețuiau chiar când Acesta nu mai avea suflare. Ele, femeile purtătoare de mir, împreună cu Maica Domnului, au avut de-a lungul istoriei mii, sute de mii, milioane de urmașe, de la sfințele mucenițe, mărturisitoare sau cuvioase până la mamele și soțiile creștine. O lungă pleiadă de femei demne de Împărăția lui Dumnezeu.

Cine sunt acele sfințe purtătoare de mir care au urmat lui Hristos împreună cu Apostolii și care s-au învrednicit să fie martore ale pătimirilor Domnului și să-I ungă sfântul trup cu miresme, cât a stat în mormânt? Aflăm din Sfânta Evanghelie numele și faptele lor.

❖ Cea dintâi este **Sf. Maria Magdalena**, sărbătorită de Biserică în 22 iulie. Era din seminția lui Neftalim, ea s-a născut sau a trăit mai mult în localitatea Magdala, din Galileea de Sus. Este femeia din care Mântuitorul Iisus Hristos a scos șapte demoni (Luca 8, 2) și care, împreună cu altele, L-au urmat și I-au slujit apoi (Luca 8, 2-3). O întâlnim cu mironosițele care au stat lângă crucea Lui (Ioan 19, 25) și au mers dis-de-diminează la mormântul lui Iisus să ungă Trupul Lui cu miresme (Marcu 16, 1-2). Ei i S-a arătat Iisus întâi după Înviere (Marcu 16, 9; Ioan 20, 11) și ea a fost cea dintâi vestitoare a Învierii Lui (Marcu 16, 10; Ioan 20, 18).

După Înălțarea Domnului la cer, o aflăm împreună cu sfinții Apostoli. După Duminica Cincizecimii, Maria Magdalena pleacă la propovăduire ca una ce era „întocmai cu Apostolii”. A propovăduit Evanghelia Domnului prin cetăți și sate, în multe țări, aducând mulți păgâni la Dumnezeu. Ajungând la Roma, „a stat înaintea cezarului Tiberius, care fiind bolnav de un ochi, Sf. Maria Magdalena l-a tămăduit”. Ea a istorisit împăratului Tiberius (14-37) toate cele despre Mântuitorul Hristos, nedreapta pătimire, răstignirea, moartea și Învierea Sa.

Pleacă la Efes, ajutându-l pe Sf. Ioan Evanghelistul în apostolie. După ce Sf. Maria Magdalena moare, Sf. Ioan o înmormântează la intrarea peșterii din muntele Ohlon de lângă Efes, unde, pe la anul 250, au adormit și cei șapte tineri. Moaștele ei au fost mutate de împăratul

Leon Înțeleptul (457-474) în Măn. „Sf. Lazăr” din Constantinopol, zidită de el.

❖ **Maria lui Cleopa**, altă mironosiță, numită și mama lui Iacov, este pomenită de Biserică la 23 mai. A fost soția lui Cleopa, unul dintre cei 70 de ucenici ai Mântuitorului, verișoară a Maicii Domnului, și L-a urmat pe Mântuitorul încă de la începutul activității Sale mesianice din Galileea. A fost prezentă la Pătimirea și îngroparea Mântuitorului Iisus Hristos, alături de celelalte femei mironosițe. În prima zi a săptămânii a venit la mormântul gol și a mărturisit Apostolilor Învierea Domnului.

❖ **Ioana**, femeia lui Huza, administratorul palatului lui Irod, este una dintre femeile mironosițe care împreună cu Suzana „slujeau din avutul lor” (Luca 8, 3) lui Iisus Hristos și Apostolilor. Ea este amintită alături de celelalte femei mironosițe în ziua Învierii, când Domnul Hristos li se arată lor (Luca 24, 10). Conform tradiției, Sf. Ioana a fost cea care a recuperat capul Sf. Ioan Botezătorul după ce Irod a dat ordin să-i fie tăiat și aruncat. Ioana lui Huza este pomenită de Biserică la 27 iunie.

❖ După tradiție, **Salomeea** ar fi fost fiica Dreptului Iosif și a primei sale soții (pe nume tot Salomeea). Salomeea s-a căsătorit cu Zevedei și a devenit mama apostolilor Iacov și Ioan. Este numită de evanghelistul Matei „mama fiilor lui Zevedeu” (Matei 20, 20; 27, 56), fără să o numească Salomeea, iar de evanghelistul Marcu este numită Salomeea (Marcu 15, 40; 16, 1), fără să o numească mamă a fiilor lui Zevedeu sau a apostolilor Ioan și Iacov. Într-o zi, neînțelegând adevăratul sens al misiunii Domnului și crezând că El a venit să întemeieze o împărăție pământească, ea I-a cerut să acorde fiilor ei un loc de cinste în împărăția Sa. Hristos a îndreptat-o amintindu-i că cei care vor

să fie părtași la slava Lui trebuie mai înainte să bea din potirul Patimii Lui (cf. Matei 20, 20). La 3 august o aflăm pe Sf. Salomeea în calendar.

❖ **Suzana** a fost una dintre femeile mironosițe care au slujit Domnului și Apostolilor (Luca 8, 3). E prezentă între celelalte femei cărora li S-a arătat Domnul după Înviere.

❖ Printre mironosițe sunt numărate și cele două surori ale lui Lazăr din Betania, **Marta și Maria** (4 iunie), unde găzduia adeseori Mântuitorul cu Sfinții Apostoli, în drum spre Ierusalim sau Galileea.

Astăzi este Ziua Femeii creștine. Părintele Cleopa spunea despre femeile creștine de azi: „Ele sunt urmașele femeilor mironosițe, fiicele Învierii, roabele Domnului, candelile credinței, sufletul familiei. Femeile creștine, credincioasele Bisericii Ortodoxe, mențin, mai mult decât bărbații, flacăra credinței și tradițiile străbune, focul sfânt al rugăciunii și evlavia în casele noastre. Femeile credincioase sunt și mame bune, creștine devotate, soții cinstite și ostenitoare, model în societate. Femeile credincioase sunt întâi la biserică, întâi la rugăciune, la post, la lucru, la milostenie, la citirea cărților folosite, la îngrijirea bolnavilor, la toate. Ele mențin căldura duhovnicească a credinței, a dragostei, a răbdării și a împăcării, în biserică, în familie, în societate.

Mamelor, sunteți mironosițele de azi ale Bisericii lui Hristos. Aduceți Domnului nu miresme de mult preț, ci credința voastră curată și copii buni, bine educați și credincioși. Vorbiți-le mai mult de Dumnezeu, de sfinți, de Biserică și de înaintași. Dumneavoastră puteți contribui la înnoirea duhovnicească a lumii, a Bisericii, a societății. Adăugați untdelemn sfânt în sufletele copiilor dumneavoastră.” ❖

AVVA PETRONIU TĂNASE, UN PAS MAI APROAPE DE CANONIZARE

O delegație a Patriarhiei Române condusă de Preasfințitul Părinte Varlaam Ploieșteanul, Episcop vicar patriarhal, a participat joi, 27 aprilie 2023, la Schitul Românesc Prodromu din Athos, la deshumarea Părintelui Petroniu Tănase, plecat la Domnul la 22 februarie 2011. La Sinodul Mitropoliei Munteniei și Dobrogei din 28 septembrie 2022, Părintele Patriarh Daniel a anunțat că Patriarhia Română va solicita Patriarhiei Ecumenice trecerea în rândul sfinților a părinților aghioriți de origine română Petroniu Tănase și Dionisie Ignat. Dreptul de a canoniza aparține Bisericii locale unde acea persoană și-a trăit ultima parte a vieții și a trecut la Domnul.

Citind în această săptămână mai multe materiale privind atât viața părintelui Petroniu Tănase, cât și evenimentele care au avut loc în aceste zile la Schitul Prodromu, am dat peste un text al Pr. Ioan Istrati (Avva Petroniu - Furnicuța sfântă) în care se vorbește despre sfințenia, descoperită chiar din viață, a Părintelui. O mărturie în plus pentru canonizarea lui.

„L-am cunoscut pe Sfântul Petroniu de la Prodromu. Îmi permit să îi spun așa, în lumina viziunii profetice a Bisericii lui Hristos.

Avva Petroniu era ca o furnicuță. Adus puțin de spate, slab, oleacă surd, avea un aparat auditiv care țiuia năuc din când în când. Dar permanent în picioare, mereu la slujbă, cotrobăind prin toată Mănăstirea, căutând și punând totul în ordine. Era de o pace a ființei pe care n-am mai întâlnit-o la mulți. Și firesc, patern, zâmbitor. Era un moșuleț scoborât din rai. Zecile de ani de Athos, de nevoiță, de nopți nedormite pline de rugăciune își lăsaseră urmele pe fața lui. Era aspru cu monahii, păstra rânduiala cu sfințenie (chiar). Nu permitea somnul trândav când clopotele vesteau privegherea. Nici măcar pentru pelerini.

Eram student la Teologie și am stat vreo două săptămâni la Prodromu. Stătea cu mine și cu alți pelerini pe băncuța din fața Bisericii. Îl știa bine pe bunicul meu, preotul colonel Ioan Istrati, era din Farcașa, Neamț, unde bunicul a fost preot 55 de ani neîntrerupt. Avea o soră în Mădei, cu viață sfântă, pe care tata, preot la Mădei zece ani, o spovedea. Îmi povestea cum mergea împreună cu

bunicul pe cărările neștiute ale munților, în căutare de sihaștri sfinți, de schituri de rai, de locuri sfinte. Au făcut amândoi Teologia.

La Prodromu, în Athos, părintele a strâns în jurul lui tineri sihaștri, călugări nevoitori, doritori de rugăciune și de isihie. Avea rugăciunea inimii. Strecura prin sita inimii un metanier vechi, negru, ros de povara miilor de rugăciuni.

Odată era o după-amiază tihnită în schit. Eu eram chitit să fug la arsanaua părăsită a mănăstirii și să fac o baie în mare. Fără să știe nimeni. Îmi băgasem slipii în buzunar și dus am fost.

Pe băncuță, într-o parte, cu capul în mâini, stătea Părintele Petroniu. Am cerut binecuvântare. Mi-a dat-o. Apoi, Ioane, stai să îți zic ceva. M-am așezat lângă el. Uite, Maica Domnului a rânduit aici, în muntele ei, să nu facem baie în mare, decât în anume locuri, la arsanaua Hilandar... Că altfel ai vedea călugări în slip cum stau pe stânci la soare, ca focile. E o sminteală.

M-am cutremurat oleacă. Moșul știa de gândul meu ascuns. Am tăcut.

– Acuma unde pleci? Zic: până la arsana (port).

– Să nu cumva să faci baie acolo, copilule...

Eu am fost un rebel dintotdeauna. Nu, părinte, am zis.

Am plecat. Între mănăstire și port sunt vreo câțiva kilometri și vreo 300 de metri diferență de nivel. Ajungi la mare pe o potecă foarte abruptă, în jumate de oră de mers printre stânci. Când ajung, să încremenesc. Nu era o plajă lină, ca la Vatoped, ci niște coloși de stâncă prăbușiți într-o mare verzuie, turbată, cu

valuri de doi-trei metri care se sfărâmau de ruinele pietroase într-un zgomot înfricoșător. M-a apucat o frică teribilă de locul ăla. Și de nicăieri, că era senin tot înainte, s-a coborât un nor negru, plin de apă, îngrozitor, de nu mai vedeam la un metru. Am luat-o la fugă în piepțiș, prin întunericul greu. O haită de șacali a început să urle turbat din toate părțile, la câțiva metri de mine, mereu altundeva. Fugeam în disperare, în bezna de iad, ud learcă, cu inima să îmi spargă pieptul. Șacalii erau la doi sau trei metri în spatele meu, urlând strident, uriaș, ca niște femei isterice.

La un moment dat, am simțit că mă lasă puterile. Mă scurgeam așa, gâfâind îngrozitor. M-am oprit și m-am pus în genunchi. Am strigat: Maica Domnului, făcă-se voia ta. Și deodată am auzit șacalii cum scheunau parcă erau loviți de cineva, ca niște câini bătuți. S-au oprit. Eram plin de lacrimi și de sudoare. Am continuat să urc.

La două sute de metri de schit era iar senin. Norul negru de smoală se vedea deasupra mării, cum se depărtează încet. Pe băncuță, moșulețul sfânt. Te-am așteptat, a zis el. M-am rugat pentru frăția ta. Am izbucnit în lacrimi. A continuat: dar să știi, că dacă ai fi făcut baie la arsana, acolo ar fi fost sfârșitul tău pe pământ. A scos din traista veche un patrafir și mi l-a pus pe cap. Mă ținea așa strâns de tâmple și simțeam prin patrafir cum se scurge răul, frica aia îngrozitoare, negrul ăla fanatic.

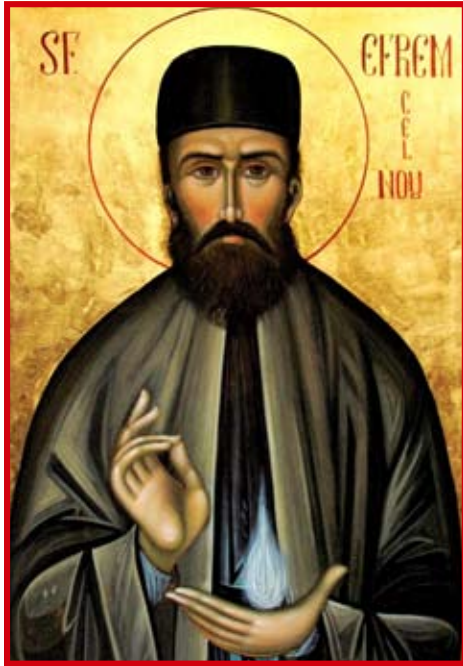
Când a terminat, a zis: ce te mai iubește pe tine Măicuța Domnului, și cât ești de răzgâiat și obraznic. Am dat din cap, plângând.” (text prescurtat) ❀

SFÂNTUL CUVIOS MUCENIC EFREM CEL NOU

Grabnic ajutor și tămăduitor

Despre acest mare sfânt nu avem nicio veste până la jumătatea secolului trecut. Atât viața, cât și faptele și martiriul sfântului, dimpreună cu sfințele sale moaște, au rămas tănuite vreme de mai bine de cinci sute de ani. Din rânduiala lui Dumnezeu însă, Sf. Efreim cel Nou a fost descoperit în ziua de 3 ianuarie 1950.

maica auzi în spatele ei pașii unui bărbat ce pășea sigur pe el. Dintr-o dată, auzi zicându-i-se: „Cât timp vrei să mă mai lași aici?” În acea clipă, ea văzu înaintea ei un călugăr înalt, cu barbă până la piept. Maica i-a răspuns, zicând: „Iartă-mă, dar mâine, cum se luminează de ziua, voi avea grijă de tine.” Atunci, sfântul s-a făcut nevăzut.

A doua zi, maica Macaria a curățat sfințele moaște și le-a așezat în Altarul bisericii mănăstirii, înaintea lor aprinzând o candelă. În aceeași noapte, Sf. Efreim cel Nou i-a apărut maicii în vis, spunându-i numele său, cât și cele despre viața lui. Mai apoi, maica a așezat moaștele înaintea sfintei lui icoane, spre închinare și mângâierea celor ce vin și cad cu credință înaintea lor.

Viața și martiriul Sf. Efreim cel Nou

Sfântul s-a născut în data de 14 septembrie 1384, în ziua prăznuirii Înălțării Sfintei Cruci, în orașul Trikala, în Grecia. La Botez a primit numele de Constantin. Rămânând orfan de tată încă de mic, sfântul a fost neîncetat mângâiat de harul lui Dumnezeu.

Este nevoit să plece de acasă spre a nu fi înrolat cu forța în armata otomană care, din anul 1393, stăpâna această regiune. La vârsta de numai 14 ani, intră ca monah în Măn. Buna Vestire, zidită pe locul numit „Colina Neprihăniților”, undeva în Atica, Grecia, la 30 km nord de Atena. Aici stă 27 de ani în rugăciune, dar și în pătimire. După o vreme, sfântul este hirotonit ieromonah.

În anul 1416, otomanii ocupă și peninsula Atica. În anul 1424, atacând mănăstirea, păgânii îi omoară pe toți călugării, afară de Sf. Efreim cel Nou, care nu se afla în mănăstire atunci, ci într-o peșteră de lângă mănăstire, în care obișnuia să se nevoiască.

Peste încă un an, păgânii otomani vor ataca din nou mănăstirea, cu această ocazie prinzându-l și pe Sfântul Efreim. În ziua de 14 septembrie 1425, dată în care sfântul împlinea 41 de ani, el a fost luat rob de către turcii cei păgâni, care îl vor supune la chinuri groaznice, chiar în curtea mănăstirii sale.

Supușii diavolului, văzând că Sf. Efreim a rămas calm, netulburat și luminos, au început a-l tortura într-un chip crunt, sălbăticia păgânilor turci fiind de neimaginat. El a fost pironit cu cuie de un dud ce încă mai există în acel loc, spânzurat fiind cu capul în jos, iar mai apoi străpuns cu mulțime de cuie lungi, de fier, în vreme ce în pântecul i s-a înfipt un lemn aprins, care îi ardea interiorul.

A adormit în Domnul în ziua de 5 mai 1425, într-o zi de joi, în jurul orei 9, în vârstă fiind de numai 42 de ani. Bătaia și tortura zilnică nu l-au făcut pe Sfântul Efreim să renunțe la Hristos și să devină musulman.

Minunile Sf. Efreim cel Nou

După descoperirea sfințelor sale moaște, Sf. Efreim a făcut nenumărate minuni și vindecări tuturor celor care se rugau lui. A tămăduit mulți oameni de cancer, diabet, leucemie, paralizie, epilepsie, boli de ochi, de oase, de cap, de stomac, de articulații, boli ale inimii și creierului, hemoragii, a oferit ajutor în timpul operațiilor, salvând oamenii pe patul de moarte.

Canonizarea sfântului a fost făcută de către Patriarhia Ecumenică în 1998 și este prăznuit atât în ziua mutării sale la Domnul, pe 5 mai, cât și în ziua aflării cinstitelor sale moaște, pe 3 ianuarie. În ședința de lucru din 22 mai 2014 a Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române s-a hotărât înscrierea sa în calendarul nostru. **(Sursa informațiilor - crestinortodox.ro/ doxologia.ro) ❖**

În acea vreme s-a ridicat la Nea Makri o mănăstire de maici, pe locul celei vechi în care a viețuit o vreme Sf. Efreim cel Nou. Stareța de atunci, maica Macaria, adormită în Domnul la data de 23 aprilie 1999, se plimba printre ruinele mănăstirii celei vechi, primind gândul despre mulțimea sfințelor moaște ce au hrănit acel pământ sfânt.

Descoperirea moaștelor Sf. Efreim cel Nou

Vreme îndelungată, maica s-a rugat lui Dumnezeu să o învrednicească de a-i descoperi măcar unul dintre mulțimea sfinților martirizați în acel loc. În chip minunat, maicii i s-a descoperit să sape într-un anumit loc din zonă. Chemând pe unul dintre muncitorii ce munciau la mănăstire, maica i-a arătat locul cu pricina și l-a rugat să sape acolo. Deși la început n-a vrut, muncitorul a început să sape, grăbit și fără de grijă. Maica l-a rugat să sape mai cu grijă, spre a nu strica moaștele pe care le va găsi. Muncitorul a luat-o atunci pe maică în răs. A săpat în continuare, până când a dat de capul unui sfânt, minunat mirositor. Înmărmurit, muncitorul a căzut la pământ.

Plecând muncitorul, maica a îngenuncheat și a sărutat cu mare evlavie sfințele moaște. Săpând cu mâinile sale, ea a dat peste mănecile rasei sfântului, păstrată neputrezită, precum și peste corpul întreg al unui sfânt mucenic.

Săvârșind în acel loc slujba Vecerniei,

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 30 APRILIE - 7 MAI 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 30.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Paști (a Mironosițelor) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 3.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 5.05	0730-09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 6.05	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 7.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Paști (Vindecarea slăbănogului de la Vitezda) Utrenia, Sfânta Liturghie